

ἀψήφιστος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀψήφ'στους βόρ. ἰδιώμ. ἀψήφητος Καπ. ἀψήχιστος Ἡπ. ἀψήχ'τους Ἡπ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀψήφιστος. Τὸ ἀψήφητος κατὰ τὰ ἐκ τῶν περισπωμένων ρημάτων παραγόμενα.

Α) Παθητ. 1) Ὁ μὴ λαβὼν ψήφους ἐν ἐκλογῇ. ὁ μὴ ψηφισθεὶς σύνηθ. : Ὁ δεῖνα ἔμεινε 'ς τοὺς ἐκλογὰς ἀψήφιστος. 2) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ὑπολογίζει τις, ὁ ἀνάξιος προσοχῆς, εὐτελής Εὐβ. (Καλύβ.) Ἡπ. Κρήτ. (Ἐμπαρ. κ.ά.) Λευκ. Μακεδ. Ρόδ. Χίος : Ἄσμ.

Καὶ ὡς ἄνθρωπον ἀψήφιστον ἔτοι τὸν ἀψηφοῦσαν Λευκ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ ΓΧορτάτζ. Ἐρωφίλ. πρόλ. 31 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «Ὅλα χαλάσαν ἀπὸ μὲ κι ὅλ' ἀπὸ μὲ χαθῆκα, | χῶμα γινῆκ' ἀψήφιστο κ' εἰς λησμονιάν ἐμπῆκα». Συνών. ἀψηφος. 3) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ μετρήσῃ, ἀμέτρητος Καπ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Πόντ. (Κερασ.) : Ἀψήφιστος λαὸς Κερασ. Ἀψήφιστα γρόσα αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἀμέτρητα τὰ ξέβαλε κι ἀψήφιστα τὰ δῶκε Καπ. Διὰ τὴν σημασίαν πβ. Ἡσύχ. «ἀψηφον' πολὺ, μέγα, ἰσχυρόν». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπειρος (II).

Β) Ἐνεργ. 1) Ὁ μὴ ψηφίσας, ὁ μὴ ἐκλέξας διὰ ψήφου σύνηθ. Ἡ σημ. ἤδη ἀρχ. Πβ. Ἀριστοφ. Σφήκ. 752 «Ἴν' ὁ κῆρύξ φησι τίς ἀψήφιστος; ἀνιστάσθω». 2) Ὁ μὴ ὑπολογίζων τὸν κίνδυνον, ἀφοβος Κωνπλ. Ρόδ. Χίος—Λεξ. Πρω. Δημητρ. : Ἀψήφιστος ἀρχηγὸς Λεξ. Πρω. Τέτοιον ἀψήφιστον ἄνθρωπον δὲν εἶδαν τὰ μάτια μου Χίος. Συνών. ἀψηφιστάρης. 3) Ὑπεροπτικός, θρασύς, αὐθάδης Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Θράκ. (Μάδυτ.) Σύμ. β) Ἀπρεπής, ἀνάρμοστος Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 964 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «πῶς τό 'παθ' ἔτοιο λογισμό ἀψήφιστο νὰ βάλῃ;» 4) Ἀδιάφορος, ἀμελής σύνηθ. : Τὶ ἀψήφιστος ἄνθρωπος ποῦ εἶναι! β) Ἀπρόσεκτος Κύθν. 5) Ἀκατάστατος Θράκ. (Μάδυτ.)

ἀψηφος ἐπίθ. Κάρπ. Κέρκ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀψηφος.

Ἀψήφιστος Α 2, ὁ ἰδ.

ἀψηφοσύνη ἡ, ΘΓρυπάρ. Βοσκοπ. 113.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀψηφος.

Ἀδιαφορία, ἀμ'ριμνησία : Ποίημ.

Μὰ πέ μου πῶς ξενύχιζες μὲ τόσ' ἀψηφοσύνη;

ἀψηφῶ κοιν. καὶ Καπ. (Σιλ.) ἀψ'φῶ βόρ. ἰδιώμ. ἀψηφοῦ Πελοπν. (Λακων.) ἀψηφάω σύνηθ. ἀψ'φάου βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀψηφος.

Δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, ἀμελῶ, περιφρονῶ ἐνθ' ἄν. : Ἀψηφῶ τὸν κίνδυνον-τοῖς φοβέρες του-τὴ ζωὴ μου κττ. Ἀψηφῆσε τοὺς συμβουλὰς τῶν γονεῶν του. Τ' ἀψηφῆσε ὅλα κοιν. || Παροιμ. Σ' ἄκουσα καὶ ἰδρῶσα, σὲ εἶδα καὶ σ' ἀψηφῆσα (ἐπὶ ἀνθρώπων τῶν ὁποίων ἡ φήμη εἶναι ἀνωτέρα τῆς ἀξίας των) Πελοπν. (Γορτυν.) || Γνωμ. Ὅποιος τὸν ἄλλο περιγελᾷ δείχνει πῶς τὸν ἀψηφᾷ ἸΒενιζέλ. Παροιμ. 219,615 || Ποίημ.

Χαίροντας 'ς τ' ἀνεμόβορο, τὸ δρόλαπα ἀψηφῶντας ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 20.

ἄψι ἡ, σύνηθ. ἄψ' Σκῦρ. ἄψ' βόρ. ἰδιώμ. ἄψα Ρόδ. — Λεξ. Δημητρ. ἄσπα Καλαβρ. (Χωρίο Βουν. Χωρίο Ροχούδ.) ἄτ-τσα Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄψις. Τὸ ἄψα ἐκ τοῦ πληθ. ἄψεις, ὡς ἐκ τοῦ ζέστες τὸ ζέστα κττ. Τὸ ἄσπα κατὰ μετάθεσιν γραμμάτων τοῦ ἄπσα.

1) Καῦσις, θερμότης, ἔξαψις ἐνθ' ἄν. : Μεσημεριάτικη ἄψι. Ἡ ἄψι τῆς φωτιᾶς-τοῦ φούρνου-τοῦ μεσημεριοῦ κττ. Εἶναι ἀπάνω 'ς τὴν ἄψι του τὸ σίδερο σύνηθ. Μοῦ 'ρθε μὲν ἄψι Κρήτ. : Παροιμ. φρ. Ἐδὰ 'χει ὁ φούρνος τὴ δυρὰ κι ὁ κόλος σου τὴν ἄψι (ἐπὶ βιαστικοῦ) αὐτόθ. β) Εἶδος ἐρεθισμοῦ τῶν μαστῶν καὶ ποδῶν τῶν αἰγῶν Καλαβρ. Μπόβ. (Χωρίο Βουν. Χωρίο Ροχούδ.) Πβ. σὺγκαμα. 2) Ἀκμὴ Ρόδ. Σκῦρ. Χίος : Τώρα ποῦ 'ναι ἡ ἄψι τοῦ καλοκαιριοῦ εἶναι τσαὶ πολλή-ν-τζέστη Χίος. Οἱ σ' τὸς 'εἶναι 'ς τ'ν ἄψι τ'νε (εἰς τὰς ἡμέρας καθ' ἃς ὠριμάζουν περισσότερα σῦκα) Σκῦρ. || Γνωμ. Κάθε πρᾶμα εἶναι 'ς τὴν ἄψα του Ρόδ. 3) Δριμὺ ψῦχος Κάρπ. : Ἀψιν ἔχει καὶ σποὺν τὰ γυαλιά. || Φρ. Ἀψι νὰ 'ρτη καὶ νὰ κάψη. 4) Ὁξύτης, δριμύτης Λεξ. Δημητρ. : Τὸ μέλι ἔχει πάρει ἄψα.

ἀψιαίματος ἐπίθ. Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀψύς καὶ τοῦ οὐσ. αἷμα.

Ὁ ἔχων ἀπὺ αἷμα, θερμόαιμος, εὐερέθιστος, εὐέξαπτος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀψίθυμος 1.

ἀψιάκωτος ἐπίθ. ἐνιαχ. ἀψιάκουτους Ἰμβρ. ἀψιάκωτος Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ψιακωτός < ψιακώνω.

Ὁ μὴ δηλητηριασθεὶς. Συνών. ἀφαρμάκευτος 1, ἀφαρμάκωτος, ἀψαμίκωτος.

ἀψιασμένος ἐπίθ. ἘLegrand Chansons 332.

Μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀψιάζω.

Ὁ δυσκόλως συγκρατούμενος, ὁ σφόδρα ἐρεθισμένος : Ἄσμ.

Σαράντα τὸ κρατούσανε τ' ἄλογο τ' ἀψιασμένο καὶ σὰν θηρὸ χλιμύριζε καὶ ἔτσαλαπατοῦσε.

ἀψίδα ἡ, Θράκ. (Αἰν. Μέτρ. Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Κοζ.) ἡψίδα Θράκ. (Σουφλ.) ἡψίδα Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀψίς.

Ἐκαστον τῶν κυριῶν ξύλων τῶν σχηματιζόντων τὴν περιφέρειαν τοῦ τροχοῦ τῆς ἀμάξης.

ἀψίδρομος ἐπίθ. Καπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀψύς καὶ τοῦ οὐσ. δρόμος.

Ὁ ταχέως τρέχων, ταχυδρόμος.

ἀψιδώνω Θράκ. (Περίστασ.) — Λεξ. Δημητρ. ἀψιδώνου Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ρ. ἀψιδοῦμαι.

1) Βάλλω ἀψίδας εἰς τροχὸν τῆς ἀμάξης Θράκ. (Αἰν.)

2) Κάμνω τι ἀψιδωτὸν Θράκ. (Περίστασ.) — Λεξ. Δημητρ. : Ἀψιδώνω τὴν ἐξώπορτα Λεξ. Δημητρ. Ἀψιδωμένη βεράντα-πρόσοψι Λεξ. Δημητρ.

ἀψίζω Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀψύς.

Γίνομαι ἀψύς, ἐρεθίζομαι.

ἀψιθάνατος ὁ, Καπ. (Σινασσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀψύς καὶ τοῦ οὐσ. θάνατος.

Ταχὺς θάνατος : Ἄσμ.

Πῶς ἔδωσες τὴν κόρη μου κάτω μακρὰν 'ς τὰ ξένα; νὰ 'ς τὴ χαρὰ μου βρίσκεται, νὰ 'ς τὴ λύπη σου φτάνει, ἂν τύχη κι ἀψιθάνατος, κάνεις κοντὰ μου κ' ἐνι.

ἀψιθῆα ἡ, ἀψιθέα Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Μέγαρ. ἀψιθῆα σύνηθ. ἀψιθκῆα Κύπρ. Ρόδ. Χίος ἀψιθ-θῆα Ρόδ. ἀψιθῆα Ρόδ. ἄψ'τῆα Ἡπ. (Ἰωάνν.) ἡψιθῆα Προπ. (Ἀρτάκ.) ἀψιθῆα Ἀττικ. ἀψισῆα Ἀνδρ. Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.) Μύκ. Νάξ. (Δαμαρ. Μέ-

λαν.) ἀπιστὰ Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) ἀδισθὰ Α. Κρήτ. ἀπιστὰ Δ. Κρήτ. 'πιστὰ Ἡπ. 'ψτὰ Ἡπ. δπιστὰ Ἡπ. οὐψτὰ Ἡπ. 'πισιδὰ Κρήτ. ἀσιτ-τία Καλαβρ. (Καρδ.) ἀτσιθ-θία Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀσιτ-τία Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) 'τσιτ-τία Απουλ. (Καλημ.) ἀφιφά Αἰγιν. Κύθηρ. ἀφιφία Ζάκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.) ἀψιφὰ 'Αθῆν. Ἀττικ. Εὐβ. (Κύμ.) Ἡπ. Κάλυμν. Κέρκ. Κύπρ. Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λάστ. Μάν. Μεσσ. Σουδεν. Τρίκκ.) Σκῦρ. Χίος (Μεστ. Νένητ. κ.ά.) — ΠΓεννάδ. 164 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. ἀψιφ-φὰ Εὐβ. (Κύμ.) σαιψιφὰ Κύπρ. 'ψιφά Αἰγιν. Πελοπν. (Λεῦκτρ.) 'ψιφὰ Ἡπ. Πελοπν. (Λάστ. Λογγ. Μεσσ. Παππούλ. Οἶν. Χατζ.) 'ψαφὰ Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀψινθία, παρ' ὃ καὶ ἀψινθία. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Τὸ ἀψιθία καὶ παρὰ Βλάχ. Τὸ ἀπιστὰ κατὰ μετάθ. τοῦ ι ἐκ τοῦ ἀψιθία = ἀπισιθία. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1916/17) 179.

1) Τὰ φυτὰ ἀψίνθιον ἢ ἀρτεμισία (artemisia absinthium), συνών. ἀγριαψιθία, καὶ ἀψίνθιον τὸ θαμνώδες (artemisia arborescens), συνών. ἀγιοβότανο, γένεια τοῦ γέρου, τοῦ γένους τοῦ ἀψινθίου ἢ ἀρτεμισίας (artemisia) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae), ἀντιπυρετικὸν βότανον σύνθηθ. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Καρδ. Μπόβ. Χωρίο Βουν.) Φρ. ἐπὶ πραγμάτων πικρῶν: Τὸ στόμα μου εἶναι ἀψιφὰ ΠΝιρβάν. Θέατρ. 1,163 Ἀψιθὰ εἶναι τὸ κρασί ΑΠάλλη Ταμπουρ. καὶ Κόπαν. 49. Συνών. ἀψίδι, ἄψιθος. 2) Τὰ ὅμοια πρὸς τὴν ἀψιθῆν φυτὰ τοῦ γένους (achillea) τῆς αὐτῆς τάξεως τῶν συνθέτων ἀχίλλειος ἢ σκιαδιοφόρος (achillea umbellata) καὶ ἀχίλλειος ἢ μηρινθώδης (achillea setacea). [**]

ἀψίδι τό, ἀμάρτ. 'ψιδι Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀψινθιον.

1) Ἀψιθία 1, ὁ ἰδ.

ἀψιθία ἢ, ἀμάρτ. ἀψιφία ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,247.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀψιθία καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

Ἡ ὁσμή τῆς ἀψιθίας.

ἄψιθος ὁ, ἀμάρτ. ἄψηφος Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) ἄψφους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἄψινθος.

1) Ἀψιθία 1, ὁ ἰδ., Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) 2) Ἐπιθετικ., πικροξίνος Ἡπ. (Ζαγόρ.): Φρ. Τοῦ κρασί εἶναι ἄψφον.

ἀψίδθυμος ἐπίθ. Ἡπ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀπόθυμος Ἄνδρ. Εὐβ. (Πλατανιστ.) Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. Κρήτ. (Σητ. Χαν. κ.ά.) Κύθηρ. Κύθν. Κύπρ. Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. Σύμ. Σῦρ. Χίος — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. ἀπόθυμος Σίφν. ἀπόθυμος Μύκ. Σκῦρ. ἀπόθυμους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) 'πόθυμος Εὐβ. (Πλατανιστ.) 'πόθυμους Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀψύς καὶ τοῦ οὐσ. θυμός. Ὁ τύπ. ἀπόθυμος καὶ παρὰ ΓΧορτάτζ. Ἐρωφίλ. πρᾶξ. Δ στ. 75 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.)

1) Εὐδέαπτος, ὀξύθυμος, ὀργίλος ἐνθ' ἄν.: Ἀψίδθυμος ἄνθρωπος Τραπ. Ἀπόθυμος εἶναι καὶ δὲν εἶναι γὰρ τοῦ πῆλ κἀνείς λόγο Σητ. Συνών. ἀναφτερός 2, ἀρέθυμος 2, ἀψαίματος, ἀψίχολος, ἀψύς 1. 2) Ὁ ταχύς εἰς ἐργασίαν Σῦρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπόν. Κάρπ.

ἀψικευτος ἐπίθ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ψικευτός < ψικεύω.

Ὁ μὴ προπεμφθεὶς μὲ τιμητικὴν συνοδείαν,

ἀψικλωστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀψύς καὶ κλωστός.

Ὁ πυκνῶς κλωσμένος, ἐπὶ νήματος.

ἀψιλία ἢ, σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄψιλος.

Ἐλλειψὶς χρημάτων: Ἐχω ἀψιλία. Ἐχει πάλι ἀψιλίαις. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνημπορία 2.

ἀψιολόγητος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ψιολογητός < ψιολογῶ.

Ὁ μὴ ἐξετασθεὶς λεπτομερῶς: Ὅλα τὰ ψιολογεῖ, δὲν ἀφίνει τίποτε ἀψιολόγητο.

ἄψιλος ἐπίθ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ψιλὰ = χρήματα.

Ὁ μὴ ἔχων παντελῶς χρήματα: Εἶμαι ἄψιλος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπένταρος.

ἀψιμάδι τό, ἀμάρτ. ἀψιμάδ' Πόντ. (Ἀμισ. Ὀφ.) ἀψουμάδ' Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄψιμο καὶ τῆς καταλ. -άδι.

1) Σπινθήρ Πόντ. (Σάντ.) 2) Ἡ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ καιομένου ξύλου παραγομένη τέφρα Πόντ. (Ἀμισ. Ὀφ.): Τίναξο τὸ δανλὶ ἄς ροῖζ' τ' ἀψιμάδ' Ὀφ. Συνών. ἀψιμήτρα 3, ἀψιμίτσα 3.

***ἀψιμαδόπουλλον** τό, ἀψουμαδόπον Πόντ. (Σάντ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀψιμάδι διὰ τῆς καταλ. -πουλλον.

Μικρόν, ὀλίγον ἀψιμάδι 1, ὁ ἰδ.

ἀψιμαρεῖο τό, Πόντ. (Ὀφ.) ἀψομαρεῖο Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄψιμο καὶ τῆς καταλ. -αρεῖο.

1) Ἐστία ἐνθ' ἄν. 2) Τὸ παρὰ τὴν ἐστίαν μέρος τῆς οἰκίας ἐνθ' ἄν. Συνών. γωνιά, παρακαμίνι, παραστιά.

ἀψιματένιος ἐπίθ. ἀψιματένης Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀψιμένος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄψιμο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος. Τὸ ἀψιμένος ἐκ τῆς ὀνομαστικῆς.

1) Πύρινος ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀψιματένον τὸ ποτάμ' Τραπ. Ἀψιματένον βρεθὲν γὰρ βρέθ' ἀπάν'-ι-σ'! (ἀρά) Χαλδ. 2) Μεταφ. δραστήριος, ἐνεργητικὸς Πόντ. (Κερασ.)

ἀψιμήτρα ἢ, Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ. κ.ά.) ἀψιμήτρά Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄψιμο καὶ τῆς καταλ. -ήτρα.

1) Φωσφορισμοὶ τῆς θαλάσσης Πόντ. (Κοτύωρ.) 2) Τὸ ἐντομον πυγολαμπὶς ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀψιμίτσα 2, κολολάμπης, κολολαμπριά, κολοφεγγοῦσα, κολοφωτιά, λαμπερίδα, λαμπρινίτσα, σπιθούρα, σπιθούρι. 3) Ἀψιμάδι 2, ὁ ἰδ., Πόντ. (Χαλδ. Κερασ. κ.ά.)

ἀψιμίτσα ἢ, Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ.ά.) — Λεξ. Βλαστ. 437.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄψιμον διὰ τῆς καταλ. -ίτσα.

1) Μικρὰ πυρὰ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) 2) Ἀψιμήτρα 2, ὁ ἰδ., Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Βλαστ. 3) Ἀψιμήτρα 3, ὁ ἰδ., Πόντ. (Κερασ.)

ἄψιμο τό, πολλαχ. ἄψιμον Κάρπ. Κύπρ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Σίφν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄφτω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Τὸ ἀνάμμα τῆς φωτιᾶς πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἀψιμο τῆς φωτιᾶς - τοῦ φούρνου - τῆς καντήλας κττ. πολ-

